

РЕШЕНИЕ

№ 4050

гр. София, 17.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова
Миглена Недева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **675** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 06.12.2012г. постановено по НАХД № 11930/2012 Софийски районен съд е потвърдил наказателно постановление № 22-2204241/06.04.2012г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, на основание чл. 414, ал.1 от КТ за нарушение на чл. 128, т.2 от КТ.

Срещу така постановения съдебен акт е постъпила касационна жалба от санкционираното дружество с оплаквания за неправилно приложение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила. Конкретните касационни доводи се отнасят до това, че в мотивите на решението не е обсъдено и не е взето предвид депозираното от дружеството възражение против АУАН от 12.03.2012г. и представените с него доказателства - препис от ведомост за заплати за м.11.2011г. и подписана от служителя и декларация на Н. И. Г. от 10.03.2012г. Съдът не е обсъдил разминаването в датите на проверките, посочени в протокола за извършена проверка и тези, посочени в НП. В тази връзка касаторът твърди, че работодателят е изпълнил предписанието на контролните органи и е изплатил възнаграждението в определените срокове до 30.03.2012г. и към момента на образуване на административнонаказателното производство.

Поддържат се и доводи за маловажност на случая по смисъла на чл. 28 б. „а” от

ЗАНН и основания за освобождаване от административнонаказателна отговорност, които АНО и СРС не са приложили.

Искането до АССГ е за отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

Ответникът – Д. – С., чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалбата и моли да се остави в сила решението на СРС, по съображения за правилно приложение на закона и спазване на съдопроизводствените правила при постановяването.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска град прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. - град, след като прецени касационните доводи и извърши проверка на обжалвания съдебен акт съгласно чл. 218 от АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211 от АПК, поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

С атакуваното пред СРС наказателно постановление № 22-2204241/06.04.2012г., на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, на основание чл. 414, ал.1 от КТ за нарушение на чл. 128, т.2 от КТ за това, че дружеството в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ не е изплатило на Н. И. Г. уговореното трудово възнаграждение за м.11.2011г. Неплащането е констатирано от контролните органи на Д. при извършена проверка на 27.02.2011г.

За да потвърди наложената имуществена санкция, СРС е приел, че фактическата обстановка, описана в акта и наказателното постановление се подкрепя от събраните по делото доказателства, като е отхвърлил твърденията на жалбоподателя за извършено плащане на трудовото възнаграждение като недоказани. Съдът е мотивирал правни изводи за спазване изискванията по чл. 42 и чл. 57, ал.1, т.6 и т.7 от ЗАНН и осъществяване състава на административното нарушение по чл. 128, т.2 от КТ, визирано в НП, като е отхвърлил доводите за маловажност на случая и приложение на чл. 415в от КТ.

Решението е валидно, допустимо и правилно. Не се установяват сочените в касационната жалба пороци, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от КТ.

Съгласно чл.218, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН за спазването на материалния закон, съдът в касационното производство по АПК следи служебно.

Нормата на чл. 128, т.2 от КТ въвежда задължение за работодателя да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа в установените срокове. Съгласно санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв.

В конкретния случай по делото безспорно е установено, че между МС Т. 78 Е. и Н. Г. е съществувало трудово правоотношение към м.11.2011г. Това обстоятелство не се оспорва и от касатора. От приложените ведомости за заплати за м.11.2011г. е видно, че дружеството е начислило месечно брутно трудово възнаграждение за 22 работни дни в размер на 400 лева и е определило сума за изплащане в размер на 313.56 лева.

От представената при проверката на 27.02.2012г. ведомост за заплати се установява, че към тази дата същата не е подписана от Г. и трудовото ѝ възнаграждение не е платено.

При правилно установена фактическа обстановка, изводите на СРС за спазване на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН при съставянето на акта и издаването на НП и тези за наличие на нарушение по чл.128, т.2 от КТ са направени при правилно приложение на закона.

Доводите в касационната жалба за съществени нарушения на изискванията за съдържание на акта и НП, са неоснователни. Разминаването в датите на извършената проверка, посочени в констативния протокол от 23.02.2012г. и тези в АУАН и НП е неотносимо към момента, в който е констатирано процесното нарушение. Съгласно протокола проверката е извършена както следва: на 23.02.2012г. - на място, в магазин, находящ се на [улица], на 27.02.2012г. и на 07.08.2012г. – по документи, изискани и представени в Д. – С.. В АУАН и НП е посочено, че при извършена проверка за спазване на трудовото законодателство на 27.02.2012г., на 07.03.2012г. и на 09.03.2012г. е констатирано описаното нарушение. АУАН е съставен на 09.03.2012г. Релевантна за преценката по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН в процесния случай е датата 27.02.2012г., която е посочена в акта и НП като момент на установяване на нарушението. Тази дата е посочена както в протокола, така и в АУАН и НП като момент, в който е извършена проверка по документи и по отношение на нея не е налице разминаване. Така посочената дата кореспондира и със словесното описание на обстоятелствата, при които е установено нарушението – при извършена проверка по документи, на 27.02.2012г., а не на място в магазина, на 23.02.2012г. Датата 09.03.2012г. е датата на съставяне на АУАН, на която отново в присъствието на нарушителя е извършена проверка. Очевидно в констативния протокол е допусната техническа грешка с посочването на датата 07.08.2012г. като такава на извършване на проверка, тъй като протоколът е връчен на дружеството на 09.03.2012г., а съдържащото се в него предписание е със срок на изпълнение – 30.03.2012г., който предхожда така означената дата на проверка. Но това разминаване е неотносимо към момента на установяване на процесното нарушение.

Срокът за изпълнение на даденото предписание по чл. 404, ал.1 от КТ от работодателя не удължава установения срок по чл.128, т.2 от КТ за плащане на трудовото възнаграждение, в какъвто смисъл са възраженията на касатора. Неизпълнението на дадените предписания в определения срок съставлява самостоятелно административно нарушение, което подлежи на наказване на друго основание – чл. 415 от КТ.

Извършеното плащане на трудовото възнаграждение на 01.03.2012г. е ирелевантно за неизпълнението на задължението по чл. 128, т.2 от КТ и не обоснова изводи за липса на нарушение, респективно такива за незаконосъобразност на наложената имуществена санкция. Това обстоятелство е относимо към обществената опасност на деянието и дееца, която в случая е взета предвид при определяне размера на наказанието съгласно чл. 27 от ЗАНН, но същата не обосновава маловажност на случая и няма за последица пълно освобождаване от административнонаказателна отговорност, на основание чл. 28 от ЗАНН. В това отношение са основателни доводите на процесуалния представител на Д. – С..

Следва да бъдат споделени и изводите на СРС относно липсата на предпоставки за приложение на привилегирования състав по чл. 415в от КТ. Съгласно цитираната норма, в редакцията ѝ приложима към 2011г. за нарушение, което може да бъде

отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв. В случая нарушението действително е отстранено веднага след констатирането му, но неизпълнението на задължението по чл.128, т.2 от КТ е породило вредни последици за работника или служителя, изразяващи се в лишаването му от изработеното трудово възнаграждение, поради което не може да се квалифицира като маловажно.

По изложените съображения, касационната инстанция намира, че обжалваното решение, с което наказателно постановление, издадено спрямо МС Т. 78 Е. е потвърдено, следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С. – град, V касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 06.12.2012г. на Софийски районен съд, 1 състав, постановено по НАХД № 11930/2012

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: